

Vilka umgås du helst med?

Att ställa en fråga som den i rubriken kan verka banalt; självklart umgås de flesta av oss med människor som vi antingen har något gemensamt med i form av delade intressen eller värderingar, eller också med människor som vi av någon anledning känner sympati för, må det vara en partner, en släkting eller någon annan som vi gillar.

Ändå är det så att många av oss tillbringar ungefär en tredjedel av vår vakna tid med människor som vi inte själva har valt att dela tiden med, nämligen våra medarbetare. Förr i tiden sa ju de flesta ”arbetskamrater” om dem de arbetade med, därför att man underförstod att man delade kamratligt på de uppgifter som man fått sig ålagda att utföra.

Självklart är det så att många också numera ser sina medarbetare som arbetskamrater och gläds åt att träffas och genomföra det som står på arbetsagendan. Men vi hör allt fler larmrapporter om utmattningssyndrom och stress, vilket inte bådär gott dels med tanke på var och ens hälsa, men också för det solidariska samhälle vi bygger på att förverkliga. Om allt färre trivs med sina arbetsuppgifter och drabbas av både fysisk och psykisk ohälsa, och i längden också måste sjukskrivas och kopplas bort från den ordinarie arbetsmarknaden, innebär det, förutom det individuella lidandet som är svårt att mäta, också en försvagning av vårt samhälle, vars grundtanke har varit att var och en bidrar efter förmåga och får det de behöver efter behov.

Med tanke på att dessa frågor är både komplicerade och komplexa så är en enkel lösning troligtvis inte för handen, men vi har ändå alla ett val. (Någon vis person har ju en gång sagt att vi bara måste göra två saker här i livet: att välja och att dö, allt annat är sekundärt.) Vi kan välja hur vi bemöter våra medmänniskor och medarbetare, och vi kan välja hur vi reagerar på den respons vi får på vårt bemötande. Om någon bemöter dig med verbalt nedsättande kommentarer kan du välja att säga att du inte accepterar sådant, och du kan också välja att gå därifrån, eller att ta upp problemet med din chef. Ingen ska behöva tillbringa 1/3 av sitt yrkesverksamma liv med att vantrivas på grund av mobbning eller andra former av trakasserier. INGEN!

Eftersom vår tid här på jorden dessutom är begränsad kan det också vara en god idé att då och då fundera över om det arbete man lägger ned på sitt jobb är värt pengarna man tjänar. Pengar är ju som sagt inte allt. Om man har så att det räcker till att inhandla det mest fundamentala och lite till så klarar man sig ganska bra: ”Kärleken till pengar är roten till allt ont”, som det står i en ganska känd bok.

För er som vill veta mera i ämnet rekommenderas böckerna *Omgiven av idioter: hur man förstår dem som inte går att förstå* av Thomas Erikson och *Konsten att hantera superjobbiga människor* av Stefan Ekberg.

Lars-Eric Norrsäter, kyrkoherde i Söderbärke församling
epost: lars-eric.norrsater@svenskakyrkan.se